

Öde-år : dikter /

Wohlin, Nils,

81 A Br.

National Library
of Sweden

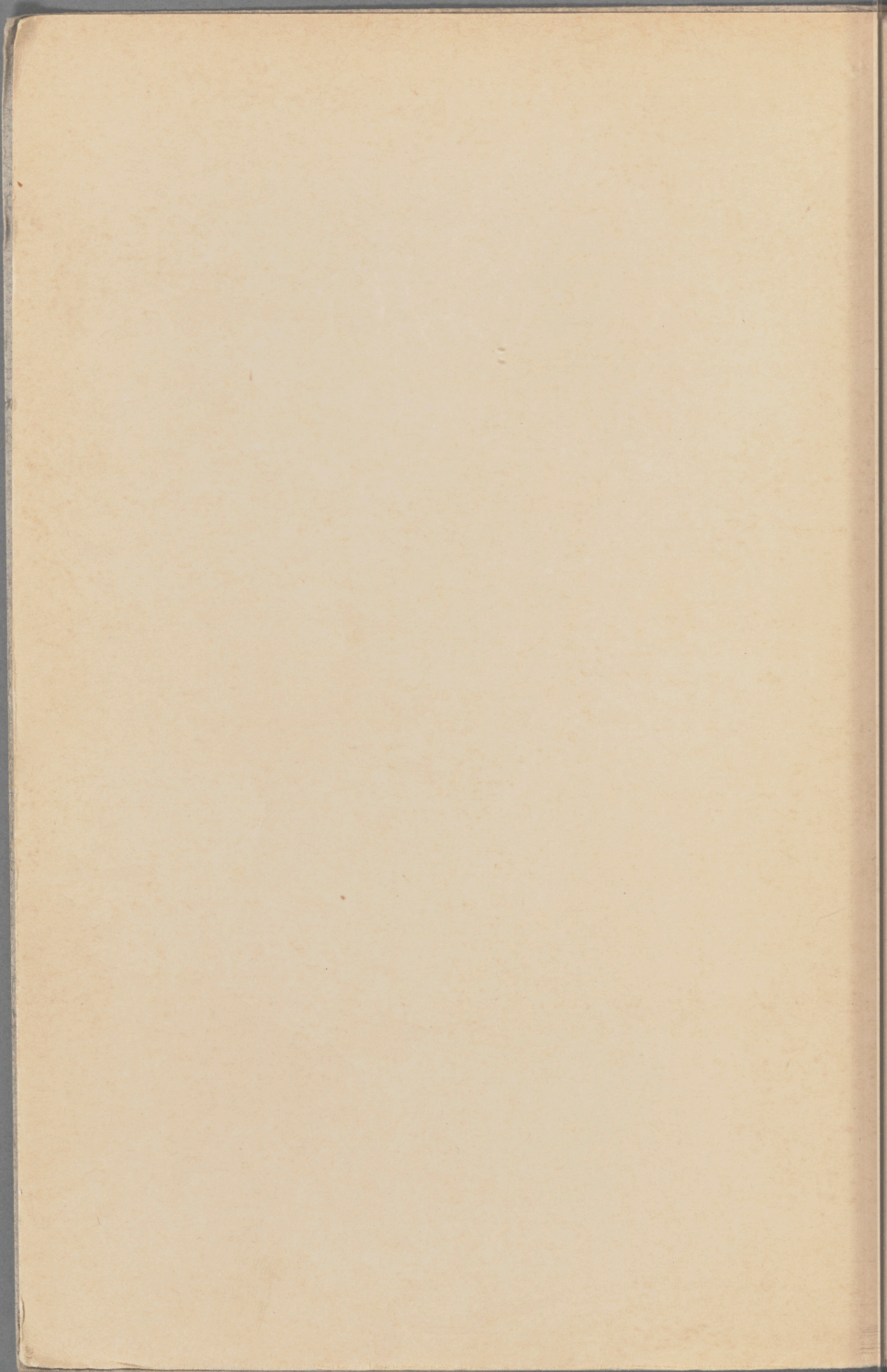
Öde=År

Dikter

af

Nils Wohlin

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Sö. Saml.
N:o 1, 80.
(M)
8

ÖDE-ÅR

ÖDEAR

1874

1875

1876

ÖDE-ÅR

DIKTER AF * *

NILS WOHLIN

STOCKHOLM

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1904

ÖDE-ÅR.

Som vagnar som rassla på svarta slätter
längs ändlösa vägar i facklors spår
så draga för minnet i stjärntomma nätter
våra gångna glimmande ödeår.
I mörkret som en stad med fladder af spillda
eldar och nattliga orgiers sång
vi skådade världen, med ögonen vilda
mot hvad lifvet skulle ge en gång.

Det var röklukt och dofter af vin i vinden
som svepte öfver hedarnas frusna mark,
vår panna var fuktig och het brann kinden
i rofdjurs hunger som närts af bark;
och lifstörsten sjöd i strupar och gommar
och mörkt sjöng pulsarnas vilda kör
om allt som vid murar och fällda bommar
står ungt och stampande utanför.

Ur upplysta hus och gula marschaller
i prakt och i lystnad lifvet brann,
men som djur som bita i burarnas galler
våra drömmar vandrade af och an;
och de sågo sig kväfda af åtråns hetta
sotiga, svultna i eldarnas bloss
och riste och ropade: detta, detta
är allt som blef öfver åt oss.

Och vi drogo från dansernas skum och skratten
med osläckt törst men med själen stark
och den stora stormiga vinternatten
steg tung på vår ungdoms ödemark;
och ur stugornas rutor sågo vi glimma
ljusen i hemmenas tysta fest,
men vi logo kallt uti snö och dimma
att den som är fri har bäst.

Hvad förstå vi af kärlek, som aldrig försakat
för andra vårt själf och vår kalla tro,
som aldrig vid flammande spisar makat
ett trött och lockigt hufvud till ro;
vi skådade lustgården utanför grindarna,
vårt samlif med mänskor var knif mot knif,
och det var onda och sköna sånger som vindarna
sjöngo för oss i vårt ödelif.

Men då stjärnorna tändas i kalla nätter
och bygderna somna i ödslig ro,
då är som slog mot oss ur skog och slätter
den hemliga lycka vi gifvit vår tro;
då förstå vi hur själar som kärleken kolat
drifva redlösa, svaga på lifvenas älf,
och vi hälsa det hat som vårt hjärta stålat
att i stormår blott älska sig själf.

Då njuta vi lyckan hos starka sinnen
som vuxit och lidit och hatat fritt,
men af ensliga drömmar och solskensminnen
bevakar hvart ett uti glädje sitt,
den ödsliga glansen hos den som sluten
ser på bristande hjärtan med blick af stål
och går fram med viljan i koppar gjuten
mot hårda och själfviska mål.

Detta utanför, som vi fordom förbannat
under ungdomens lystna pulsars kör —
kanhända det mer är världen som stannat
vid våra lustgårdar utanför.
Då vi dansa på skidor med sinnena lätta
i vår ödemark under vintriga bloss
då hviska och jubla vi: detta, detta
är allt som blef öfver åt oss.

Då är det som sjönge i snöiga granar
sånger som endast den starke vet,
och vårt hjärta står fruset och tyst och anar
något af seklernas stoltaste hemlighet;
och i kalla vintervindar som klaga
i fjärran en sommarvarm durklang går,
och med facklor och dans genom minnet draga
våra gångna glimmande ödeår.

PARFORCEJAKT.

Se dessa klara och höstliga dagar;
Luften kring åsar och ljusa hagar
glimmar likt stålytor kall och döf.
Drömvild går jakten i brustna flockar,
medan i glans öfver röda rockar
regna gula septemberlöf.

Skogen som smattrande bösskott krasar,
lätta, frostiga rönnbärsklasar
brinna som lyktor i dunklet rödt,
medan på fälten där nattedimman flyger
frusna små blommor likt persiska tyger
ut under hofvarna strött.

Solen som stiger bak skogarnas bårder
gjuter i dans öfver jagande lorder
höstarnas, drömmarnas kyliga ljus,
fladdrar som facklor, och torparnas ängar
stängsel och hägnade örtagårdssängar
slitas i gnistor och grus.

Se öfver åkrar där myllan strömmar
själlös som djuret och utan drömmar
bonden går fram vid sin oxes klöf,
men uti hagar där lifvet glindrar
regna på sadlar och svarta cylindrar
lätta, ljusa septemberlöf;

hvasst genom blygråa glas han skickar
armodets, trötthetens giftiga blickar
ut öfver koppels och hingstars dans,
ut öfver allt som en morgon jagar
fritt som det styrkan och lyckan behagar
fram öfver världen i skratt och glans.

Höstkalla vindar som eldvin rusa;
känn det blir blåst, uti björkarnas ljusa
fjärrdungar böljar det grönt och hvitt;
se uti stålblåa dagar som glimma
långt bortom österskogarnas strimma
drömskyars vilda ridt.

Lyckan och makten är vår och de gladas,
världen för oss och för fager att skadas
sölas af fulhet och tårar ner;
allt det som ropar i sorger och kvider
trampa det, stryp det i riken och tider
djupt ner i träcken att ingen ser.

Seklerna dansa i skratt och ånger
och öfver tschandalas offersånger
himlen står hånande kall och döf;
men öfver furstarne strålar segna
medan i glans öfver världen regna
glimmande röda och gula löf.

UNG HÄLSA.

Det är som böljors gång på stora fjärdar
ur år som vänta än och år som farit,
och långa lyckosomrars offergärdar
vi bringa gladt för allt som är och varit.

Där stora vidder brottas med hvarandra
i dagrars lek, på hafvens hvita stränder
i molnfri ödesol vårt lif vi vandra
med själ som dansar och med lyfta händer.

I höga morgnars glans och kvällars vaka
i långa år med knuten hand vi trånat,
och sorgen ryggat blek af skräck tillbaka
för allt af sälta och af sol vi rånat.

Vårt blod är lätt och våra ögon skälfva
af vind och ljus från vida horisonter,
och det är fest då våra drömmar hvälfva
med resta kammar och med hvita fronter.

Då andra stappla grå som bly om kinden
och ropa ödet till med ord som snyfta,
vi stiga högt på klipporna i vinden
och möta det som vän med pannor lyfta;

och då det hälsar oss i klara dagar
som då ur fjärran djupa klockor ringa,
i dansmusik vi skrifva världens lagar
till vårt behag, och utom dem finns inga.

Och ej som andra bakom kvafva hängen
på lyckans kärleksbädd vi tungt oss spänne,
vi ta gudinnan morgonyr på sängen
och flykta bort i skratt och sol med henne.

Må sorgernas och tunga tankars trälar
bele vårt hårda mål, vår kalla glädje,
till eld som uti hvassa ögon spelar
och stämmors klang och kinders färg vi vädje.

Det är dock sommarskvalp i vattendammar
allt lifvets smek och sång om hem och kvinna,
men det är storm på haf och sol som flammor
att utan kärlek kraft och lycka vinna.

Att genom åren gladt och hjärtlost färdas
är ej så lätt som svaga sinnen mena,
det största kärleksprovet är att härdas
att bära kärlek till sig själf allena.

Vi lefva trotsigt utan hjälp af trånga
små själars vård och ögon som oss följa,
att fånga våra hjärtan är att fånga
den ljusa rymdens vind och fjärdens bölja;

att leka med vår lycka är att väcka
till storm de starka vattnen i det djupa,
att krossa våra pannor är att spräcka
den höga sommarhimplens klara kupa.

Så genom dagar som i guld förgyllas
vi vandra fram i dans på hafvens stränder
och som från träd som tungt med blommor fyllas
vi bryta ljusa år med starka händer.

FISKAR.

Sakta frasa gröna blad
mot vår båt i säfven,
se hvad näckrosblom och hvad
iris rundt om stäfven;
det är långt där i en springa
näsets stuga nickar;
stanna här, låt åran hvila,
här är skönt och här finns inga
afundsjuka blickar.

Räds du någon, å det är
ingen karl vid kassen,
se hur ljuset silar här
tyst och skyggt i vassen.
Ner i naten något bara
sprattlar svagt och hviskar,
det är fiskarna som leka,
vackra kvinna låt oss vara
för en stund små fiskar.

Luftens ljumma juliblå
fylls af blom och dofter,
lägg dig späd och naken så
öfver båtens tofter.

Ljust som blå små astrar blicka
kan du blicka äfven,
så i solen vill jag ha dig
hvita lilla aborrflicka
i den gröna säfven.

KALL SOL.

Sol öfver fjärdarna.
Som sånger af släkter ur tider förgångna
som lefde i skönhet och hetsigt förbranns
vi dricka ur vinden, med hjärtana fångna
af den stora brusande världens glans.
Då pulsen darrar af styrka och dansar
som sving utaf örnar i blåkall rymd,
blott af lyckans tårar i ögonens fransar
är oss lifvets härlighet skymd.

Eldvin i glasena.
I glasena slå i dans våra hvita
viner och rymma allt varandes mål,
och stolt är staffaget af fradgande krita
och böljors blåa och blanka stål.
Vi skratta så blickarna glimma i tårar
mot den skönaste värld som speglats i vin
och sjunga sånger att lidandets dårar
äro jordens smutsiga svin.

Stormblod i kvinnorna.

I kvinnorna brusar det vackraste vilda
som i reflarnas hvita bränningar slås,
det är lystnad och sång och stänk utaf spillda
hjärtan som röda och druckna förgås;
vår kärlek är ljus men blott utaf världen
och trolös som skummenas kalla fras,
och farlig och stampande hård som fjärden
och skör som slipade glas.

Sol öfver världarna.

Som en fackla som svänges i luften och stänker
flisor af eld är min heta håg;
jag drömmer jag sitter i rymden och dränker
folken i guldklara solars våg;
jag ville föra allt stolt som strider
hit ut i viddernas sälta och brus
och ropa i öster mot kommande tider
ett dånande: varde ljus!

PROMENAD.

Detta att gunga på ystra hästar
en morgon som denna med rusigt blod —
rädes ni våren, min fru, som frestar
farligt till lycka och öfvermod?
Se under löfvet hur vägen rinner
mjukt som en guldgul förrädisk flod,
kärlek är spel, och om blott man vinner
är den brottsliga leken god.

Lifvet med sol öfver blanka sadlar
och djuriskt stampande ådrors skratt,
evigt det gamla som eldar och adlar
hjärtan som skänka sig snabbt och gladt:
allt som en dansande dikt ser jag glimma
fritt i er blick, mot hvars lystna natt
andra kvinnors bli sånger som rimma
som psalmer färglöst och matt.

Icke gafs världen åt tro och dygder
en sådan förtjusande försommardag,
se dessa ljusa vårliga bygder
i grönskans och guldets hårda behag.
Vi liksom de behöfva ej dölja
rädas vår kraft, våra pulsars slag;
lyckan och skönheten skola ej följa
de fulas och fattigas lag.

Vet att jag drömde er nyss, fast vaken,
fångad af mig under röfvartåg,
jag tyckte att rykande hvit och naken
öfver min sadel i solen ni låg.
Å det var shocking, min fru, förlåt mig,
yr utaf vindar och vår var min håg,
det var väl den onde själf som kom åt mig —
men se, ni ler som en dränkande våg!

Skogen är tyst som till fest som stundar,
strama i tygeln och hör jag ber,
staden med öron och lusiga hundar
sjunkit bak åsarnas kammar ner:
hädanefter, min fru, jag sätter
ut mina dagar där striden ler,
jag krigar för lyckan och så mina nätter
delar jag henne med er.

Hvad mer att vi trampa allt blekt, förgånget
som gråtande, sköfladt mot natten flyr,
och våga vi lifvet då våga vi språnget
ut i dårskap och äfventyr;
ja redan jag ser mig då fåglarna tystna
och fålen tätande skuggor skyr,
hur i kommande höstar efter två lystna
lysande kvinnoögon jag styr.

* * *

A F F A L L.

Hvarför tänds ej de fladdrande ljusen
i kronor som salarna smycka
och slår ej musik ur husen
när mitt hjärta brusar af lycka;
hvarför möta mig människors miner
som en vän som svikit, bedragit
när sol öfver årena skiner
och mitt stormlifs timme slagit?

Då febrarna brände min hjässa
och jag kved mellan hopbitna tänder,
vid mitt läger stodo dock dessa
med vaxljus i vänliga händer.
Men jag såg i de stelnande vecken
deras hat som med sotkol skrifvet,
då jag slet deras svarta täcken
och sprang upp och hälsade lifvet.

Ja, jag glömt deras vishet att lida,
jag förrådt den i skratt åt de glade,
och de hata förrädarn och kvida
och förbanna all lögn som de sade;
när stödda mot korenas balkar
hur de stirra med hvitnade miner
när jag stjal deras lidandes kalkar
och fyller med porlande viner!

Jag hör dånande vindar som hviska:
slå ned dessa krymplingars lyckor
och jaga med gissel och piska
dem ur deras tempel och kryckor, —
men på fälten, där vårsolens floder
rinna öfver i dansande skara,
vi bygga oss hedniska gyllne pagoder
under hvita skyar som fara.

VINTERELD.

Lätt ligga hvita vinterland
fläktade sakta af immors dans
och brinna med finaste silvers brand
i tidiga morgontimmars glans.
Nu är mitt hjärta och allt hvad jag har
åter så ljust som det fordom var,
ungdomsminnenas ödsliga vidder
svida som salt i min ögonfrans.

Nu vill jag vandra där vintern svällt
ut öfver kalla och gyllene år
och dränkt under soliga vilsna fält
människors vägar och trötta spår;
vandra och dricka ur markernas vind
kylslagna viner och stirra mig blind
lyckoblind, segrarblind, blind mot allt gnistrande
ödet af eld öfver lifvet hållt.

UTAN HÄNSYN.

Hvad bryr mig att tvista om mänskors värde
med dem som aldrig ett värde kände,
som åren förödde och aldrig beskärde
en lycka då pulsarna brände;
hvad förstå väl stackars folk som slita
för ett meningslöst lif med svultna händer
af det starka i världen som skrattar med hvita
och lystet breda tänder?

Jag vill dem säga hur ordena sticke
dessa människor som mitt blod förbannat,
att lidandet, vare förskyldt eller icke,
är nesligt som intet annat.
Må vara att ingenting deltes lika,
att tusen tvungos i armod vandra,
hvad mer, de äga ej rätt att skrika
och smutsa jorden för andra.

Väl lifvets värde mäts af det bästa
det skänker i höstklara morgnars vaka,
och för någras lycka må gärna de flesta
dess skönaste glans försaka;
så länge de bära som nu på sin panna
den mörka tyngd som öken besjälär
må äfven gärna som nu de stanna
som de starkes och glades trälar.

Men dansar min hingst i selen jag ställt den
och frustar af styrkan, af adeln som bär den,
ljusare glindrar solen på fälten
och stoltare syns mig världen;
och den svultne sate som glaset fattar
och lyfter det högt för de mätte och rike
med ögon som glimma och mun som skrattar
är blifven herrarnes like.

Vi vilja endast se glans och lycka
i sådana blånande sommardagar,
och vi vilja ej plågas af band som trycka
och allt fattigt och armt som klagar;
till lifvets högtid vi bjuda som gäster
allt vackert och ungt som i solen ryster,
och resten får ta sina krämpor och präster
och draga hvarthän den lyster.

Då jag vandrar i skogen mot år som vänta
det sjunger långt bort som små muntra visor,
och guldklara morgondagar glänta
bak granarnas barr och flisor,
och mitt hjärta står fullt af ljus förbidan
på lifvet och allt hvad det vill och menar,
och jag lyss till sorgsna människors kvidan
som jag sparkar på markens stenar.

* * *

VÅRBROTT.

Säg, minns du en morgon i soluppgången,
det var vår i vinden och marssolsglitter;
som af smattrande siden ur luften kom sången
att en vinter var gången
med hafssorg som rensade stark och bitter.
Vi stodo vid fönstret, framför oss låg fjärden
där isarna simmade hvita med strömmen,
det var något ungt som ur hjärtanas gömmen
steg opp och hälsade världen.

Det dröp som af eld och af hvitblå ånga
där bort i det gnistrande silfverkoket,
och vattнена dånade dofva och långa
och riste vrånga
med sköljande senor i vinteroket.
Jag tog din nacke och ystert jag sade
att intet är ondt af hvad starkt är gifvet,
och af alla heta drömmar vi hade
dock ingen var så som lifvet.

I ådrorna sjöd det af vårars brånad
och pulsarna välte som fjärdar välta
af hvad hårdast och dofvast en brytningsmånad
har vildt af brånad
och drifis och rykande sol och sälta.
Med blickar som brunno och ord som lekte
allt närmare kom den brusande sången
tills det svindlade högt för min blick och jag vräkte
i skratt dig ned på schäslongen.

* * *

HÅRDHET.

Jag älskar det starka hjärtats glans,
där gröna persienners lätta mönster
svalka de ljusaste salar det fanns
bak ett marmorslots höga fönster,
där dagern hvilat skarp och hård
som en kväll på en sydländsk tempelgård,
där en ensam hvitklädd kvinna går
till brunnen med steg som i dans.

Jag älskar det sinne som glimmar klart
som glaset i salarnas ljusa speglar
och ej suger på svampiga själars art
all smuts som ur händer dreglar,
som visar hvar tiggare kallt hvad han är
i afundens svaga och lystna begär
och den rånares hand som slår det en gång
i blodiga skärfvor skär.

Jag älskar den man som lyss till allt
som stönar ur seklernas tunga vindar,
men riglar sin port och skrattar kallt
inom spetsiga gallergrindar;
som ensam och hård bak förgyllda lås
hör gatornas hat mot portalerna slås,
men lyfter sitt glas och beklagar torrt
att folk behagar förgås.

Jag älskar den furste som furstar lik
gör sitt lif till maktens och lyckans fester
och bjuder slösigt och glad och rik
vackra och stolta gäster,
och efter supén från sitt slotts balustrad
som en burlesk tablå efter vinernas rad
visar dem torgen, där ljusen fladdra
öfver svultna massors skrik.

Jag älskar spelet af guld och hvitt
i en höstrymds drifvande kalla skyar,
den själ som är huggen i hårda snitt
och är skarp som en stormvinds byar;
som aldrig på något öder en skärf
men vaktar sin lyckas och krafts förvärf
och icke rädes sin gröfsta piska
i tjutande hundars midt;

den skönhet, den prakt vid fyllda fat
som hatar smutsiga, svultna och slika
med samma förbittrade själf försvars hat
som dessa hata de rika;
som aldrig sin stolthet i eftergift ger
och sluter förbund och sänker sig ner
och gör lifvet så lågt och vekt och vänligt
att man knappt vill lefva det mer.

Vi vänta den tid, det land som är vårt
med klara och ljusa och blåsiga dagar
där ett högt och öppet: hårdt mot hårdt
är den enda af alla lagar;
och hur jag må slitas af ödets slag
och finna mig trasig på gatan en dag,
allt rikt och stolt som jag då skall hata
dock innerst i ådrorna älskar jag.

BLODVIN.

Vårt bord är ett haf utaf viner
och kvinnornas ögon som eldslågor stå
i speglande fat och kantiner
där vågorna gunga och slå.
Vi höra blott pulsarnas sånger
i mjuka kroppar bak sidenets fras
och dränka vår sorg och vår ånger
i blommor och böhmiska glas.
Vi dricka i blodvin för allt som förrådts
och stupat i dröm om hvad ingen kan finna
som fordrat för mycket och därför förgåtts,
vi dricka i eldvin, i skrattande trots
tills de svarta ådrorna brinna.

Hör rosorna hviska och fresta
och skämta om dräggen bak lustarnas ras,
drick ur, då är dräggen det bästa
på botten af kvinnor och glas.

När lifvet ej mäktar att skänka
hvad vårlätt vi vilja af skum och af dans,
vårt darrande drömlif vi dränka
i de glimmande dräggarnas glans.
Den har pressats ur hjärtan, vår glödgade brygd,
som svällt utaf styrka där solvinden brusar,
den har jäst uti ödsliga källarårs skygd
och med doften ur kvinnornas blottade blygd
likt ristande spjut den rusar.

Som böljande fält af jasminer
det döfvar i amplarnas fladdrande blossom,
men kallt bakom tysta gardiner
stå stjärnor och undra på oss;
och drömlöst människor sofva
därute i slätternas dagande blå,
jag ropar på kärlekens gåfva
medan pulsarna skratta och slå.
När vi leka som unga och hetsiga djur,
det är lek uti väntan och sorg med vår lystnad,
jag längtar till morgonens smattrande lur
och mitt hjärta står kallt och hårdt som en mur
och bidar lifvet i tystnad.

PÅ GLETSCHERN.

Som målningar på klara glas
stå fjällens linjer mot det blå.
Se luften darrar fint som gaz,
och ödsligt rasslar skarens fras
på gletschern där vi gå.
I timmars tystnad står vår stråt,
där gammal marssnö smälter våt
och imman stiger vit och rak
som rök i tempeltak.

Vi vandra öfver höga berg
som stumma skuggor utan mål,
och bleka drömmar utan mærg
sig spegla tunnt i vattenfärg
mot himlens blåa stål;
men rundt omkring oss hvilar fritt
i högfjällsvidders skarpa hvitt
vårt ödsliga och stolta lif
i kalla perspektiv.

På svindelstuppen stigen går
i sömn och döds kallt öfvermod,
som läkta äro sinnets sår,
och svart är elden som i går
dref satan i vårt blod.
I djupet skälfver dränkt i natt
en gammal värld i kramp och skratt,
men högt ur ljus och gletschersalt
vårt öga glimmar kallt.

Vår själ är blank som klara glas
men utan tankar, utan mål,
och speglar lifflöst luftens gaz
och skarens ödsligt kalla fras
och himlens hårda stål.
I vida rymders tomma blå
som hvita gudar tyst vi gå
mot drömmar utan blod och färg
i sol på höga berg.

I FJÄLLEN.

Dessa svala morgnar i fjällen,
då i kalla linjer kammarna ljusna
och jag vandrar på ensamma ställen
bland alpblommor daggiga, frusna —
alla veka drömmar i vårlig mark
äro irrbloss som falska lysa,
nu vill jag hårdna ond och stark
och låta mitt hjärta förfrysa.

Se ljus som i sagan vägen bär
öfver höga och ensamma ställen,
min lusta är död och min längtan är
som svala morgnar i fjällen.
Jag vill till hvila där himlen disar
som en darrande blodlös hinna
och öfver Bregalgas stolta isar
morgonstjärnor brinna.

PÅ FJÄRDARNA.

Det är förunderligt skönt ändå
sådana klara dagar,
detta fjärdarnas kalla blå
fast sorgerna hårdt genom åren gå
lika min själ behagar;
det är som drömmar som aldrig bli små
och lifstro som aldrig klagar.

Stort som ett hjärta rymmer det allt
viddernas öde rike;
ensamma år då min längtan svalta,
år då jag yr utaf sol och salt
trodde mig gudars like;
ungdom som glimmar ljust och kallt
hur än lifvet leke och svike.

Starka och dämpade sånger hör
mitt öra i vindens fläkter,
en hafvens och rymdernas öde kör
af allt ungt som står hetsigt och utanför
går genom tidiga väkter;
jag lyssnar och beder sakta för
framtidens stolta släkter.

* * *

TILL SJÖSS.

Som siden glänser hafvet blankt och svart
men tungt i rödt står västerhimplens sken,
jag seglat flera dygn, jag vet ej hvart,
jag kan ej hitta fyrens ljus vid Understen.

Ett gammalt lif som drifver utan mål,
omkring mig växer natten våt och dof;
men blickstillt, slappt som streckade med kol
stå långt mot Åland några fartygsskrof.

Jag smeker trött min ungdoms segelbåt,
på långa tomma år min tanke förs,
jag biter tändren hårdt och strupen snörs
af ensamhet och gammal sommargråt.

Det var så mycken tro och glans som brast,
och hvarför slet jag alla veka band;
jag ser blott ögon sticka kallt och hvasst,
hvad bryr mig fyrr, jag vill ej komma mer i land.

* * *

HÖST.

Man spelar på flygeln i societeten
och fönstren stå öppna mot hafvet;
i draget står fladdret från gult stearin
kring nakna axlar och kinder som vin,
men septembernatten står tigande svart
som en sotig mur öfver hafvet.

Hör valstakten stiger i vildt furioso,
det är sommarens sista förtviflade fest;
ser ni, genom vindfönstrets öppna galler
långsamt ett blodrödt höstlöf faller —
jag tror nästan det är frost i kväll,
ni är het som hade ni feber.

Jag vill härifrån, kom med till stranden,
kära, jag tror i yrsel ni hviskar;
se, hafvet är mörkt som tjocka bindlar —
där nere i djupet där tanken svindlar
gå våra sorger bland tysta alger
som stora svarta stumma fiskar.

* * *

I PARIS.

När artisterna komma längs Boulevard S:t Michel,
jag ser skuggorna dansa på gatans hus;
det är oro i luften denna kvafva kväll
med silregn och vått elektriskt ljus;
det darrar som nerver mot cafeernas vägg
och spelar i svarta spetsiga skägg,
och jag fångar en vild parisernatt
i ett flyende dämpadt skratt.

Det gnistrar som cognac i ögonens vrår,
då de spela kring spända sidens fras,
men lockena skina svullet rödt
som blott efter nätters och dagars ras
i naket och febrigt kött.

* 45 *

På min mun sitter ännu spår af smink,
jag lefver väl än men vet knappt hur;
jag ser glansiga ögons lystna blink,
men min panna är kall som en mur —
jag kan icke hitta mitt djur.

* * *

WANDERJAHRE.

Jag vandrar på hvita, hårda vägar
en okänd och ödslig lycka emot,
och de brinnande fältens gula tegar
flyta som haf af guld för min fot;
min glödande sol mot zenit skrider
och i solrök disa väntande ödens tider.

Som sot i bröstet brinner det mörka, gamla
och stiger i strupen hett och kvaft som gråt,
mina ögon svida trött, mina drömmar famla
osäkert som barn mot bleka mål framåt;
i eld går vägen mot högårens heta riken
och röda blommor sösvande stå i dess torra diken.

Detta att aldrig få svalka sin hjässa
under gröna löf vid ett stilla vemods vin,
att aldrig som andra finna en frukt att pressa
att döfva sin törst, sitt hat, sitt hjärtas hesa skrin;
nåväl — vår sorg, vår tomhet, vår trötthet vare
vår ungdoms långa, aldrig ändande wanderjahre.

Det är det gamla om oss gesäller,
som tappa tron på sin styrkas marskalksstaf,
som af stolta, bristande fordringars enten-eller
drifvas drunknande ut på brända slätters haf;
som hur de vandre kring världen och hur de bide
dock aldrig få kärlekens ro till sin lyckas smide.

MARSSKOGAR.

S mutsigt grå ligga marssnöns våta
drifvor i ljung och klyfta,
och de stora svarta skogarna gråta
tafatt och tungt och snyfta;
som vuxna människors tysta tårar
droppar det sakta i kälen,
medan unga blåsiga förårsvårar
dånande gå genom själen.

Allt hvad starkt af lifvet jag kände
var hårda vindar som riste,
intet gafs då min längtan brände
intet jag vann och miste;
som skogarnas fattiga, fula stammar
mina drömmar stå nakna och tysta
och vänta i gråt att af sol som flammor
och sommar och lycka bli kyssta.

Min sång är sången i storm och klagan
om en vår som aldrig är blifven,
det ödsliga ropet på lyckosagan
som aldrig är lefd och skrifven;
men hårdhänt och vildt tar lifvet i tingen
och många dö svultna och nakna,
och blir solen och lyckan och sagan ingen
är det ingen som det skall sakna.

* * *

SVEDJELAND.

Min själ är ett rykande svedjeland,
där kolnade stammar mot himlen stå
och stubbarna vrenskas i sotig sand,
hallå, låt yxorna gå!
Men luften står kvaf öfver öde land.

Det var en marig och glesnande skog
där drömmarna sjöngo som vindar slå,
men af bråten och skogar har landet nog,
hallå, låt yxorna gå!
Se arg som en tjur blänger böndernas plog.

Hvad ensamt och hårdt i ett sinne bor
är för allmänt, för fattigt att hålla på,
en själ är liten, men världen är stor,
hallå, låt yxorna gå!
Här behöfva vi betesmarker för kor.

HAFVET.

Det kommer långt bort från de blå horisonterna
i mjuka och fradgande linjers behag,
och böljorna frusta och blixtra längs fronterna,
det är hafssol och högsommarkultje i dag.
Det är dock en lust detta dånande grönas
hvitsplittrade stormgång mot klippornas lag,
men se längst härute på stenar som krönas
med blodröda alger är jag.

Det blåser det ödsliga, svala i sinnena
som talar i hafssjöars stigning och fall,
mitt lif blir så ljust, och de ensliga minnena
få en glans som af gnistrande salt och kristall.
Det är som om lidelsen kylslagen kvällde,
min vilja blef hårdig och hård som metall,
och min själ mot de blå horisonterna svällde
ensam, oändlig, kysk och kall.

ETT GLAS VIN I SOLEN!

Se fjärdarna glittra i ödesol,
och vår ensliga färd vet ingen af;
den tidiga morgon då hanen gal,
det var glans i den blick du gaf.
I seglet står vinden stark och sval,
ett daggvått däck är din drottningstol,
och vår värld ligger skumhvit, vild och kal
i glittrande ödesol.

Detta gungande rehnskt i gröna glas!
Å jag tror att allt hvad du sagt är sannt;
nu slår jag min fattiga sorg i kras
mot en saltspolad relingskant.
Låt andra låsa i tunga skrin
sina drömmar, sin tro och till sist bedras,
vår kärlek är lätt som det hvita vin
vi dricka ur gröna glas.

Det vaggas mot randen med prismors sken,
det är i min själ något vildt som sker,
och bar jag i handen de vises sten
den fick dansa i djupet ner.

Den gnista som nu ur ditt öga sprang,
å den sätter ju klippor och haf i brand;
så töm det gnistrande glaset: klang!
och räck mig din starka hand.

* * *

SPEGELDRÖMMAR.

Jag ville gå med dig i svala salar
uti vårt spegelslott bak österfjällar,
där lyckans ande frisk och kylig talar
i höga morgnar och i ljusa kvällar;
jag ville gå där gletschervinden strömmar
vid klara fönster, glittrande balkonger
och forma våra slitna ungdomsdrömmar
till mannaålderns starka, lugna sånger.

Och då i dagningen mot slottsfasaden
den första solen öfver alpen flödar
och spelar mot den svarta fönsterraden
som tändes högt som facklors gula glödar,
jag öppnar fönstren, öppnar hjärtats salar
och kärleken till dig, till lifvet glimmar
med fjällens öde kraft som aldrig talar
och hälsans glans i tysta morgontimmar.

Den första solen! Klar och tung den flyter
i takens gips som glöddgad smält i deglar
och i en drömfän silfverton den bryter
ditt gyllne hår och ögons ljusa speglar.
Vi hälsa den som morgongäst och fägna
den med vår tysta lyckas bästa gåfva
att taga med sig bort och låta regna
på färden öfver landena som sofva.

Och innan världen bakom oss är vaken,
vi dansa in det nya stora lifvet
uti de höga luftiga gemaken,
där intet lagbud finns för hjärtat skrifvet;
din klara stämman slår som våg mot stenen,
men jag står tyst och ser hur strålar bryta
i prismors glas, och dina drag i skenen
till något soligt ystert sammanflyta.

Så vill jag vandra i ditt hjärtas salar,
där samma lycka slår mig ljus till möte
och sakta lyssna till den röst som talar
som segersång ur ditt, ur lifvets sköte;
och tyst på tå och utan dörr som knarrar
jag skjuter undan lätta gyllne reglar
och ser min bild i nya rum, som darrar
i ständigt nya, ständigt klara speglar.

VÅRKÄRLEK.

I silljuset dansar vår hvita kanot
I små blåa och zinkade böljor emot,
de klinka och slå som på lätta tangenter
och gult öfver skogen står solens klot.
I snabba små rytmer som växa och svagas
de sjunga hur ödet, hur lyckan skall tagas
och brottas i lekande skämt till vår fot,
och hör du de tälja hur vårvild vår sagas
bröt fram som en sol genom åskmolns hot.

Säg, drömmer du tyst om vårt sommarlands skär?
Å, du kunde ej sitta och tåras så där,
om bara du såge hur dagrarna spela
i guld kring ditt hår och hur vacker du är.

Vår kärlek som vinden kring vidderna ströfvar,
det finns, lilla vän, ingen sorg som bedröfvar,
som hafvet vår frihet oss gungar och bär,
och dig som med lifvet och lyckan jag röfvar
har jag varmt som mitt starkaste hjärtblod kär.

* * *

APRILSEGLATS.

Svartlögafjärden i vårvintersnö
isarna dåna och vandra —
mot den molntyngda solen som sjö efter sjö
liflösa, kalla i blåst och snö
mina vårdrömmar jaga hvarandra.
Åter blir sommar och dagarna skola
förflykta som ljusa och tomma ord,
som enslingars rop, medan böljorna spola
gröna längs däckets svartnade plankor
ödsligt som förr ombord.

Hör stenarna dunka på Bullerö skär
doft som tinningen bankar,
i mörka och sömnlösa nätter när
jag sökt i retorternas eld det som bär
alla lyckosökarens tankar;

men smälten låg svart i brända deglar,
det glimmande guldet fås nog ej så;
nu är det vår, och åter jag seglar
på gamla vatten, där gamla vindar
naket i tågen slå.

Hvirflarna koka i lä som en flods
och bubbla svart som ur brunnar,
och jag minnes som skyarna mörk till mods
hur i ödsliga vintrar jag kysst mig till blods
på röda febriga munnar;
kysst i hat medan ögonen kalla
och glaslikt stela som fiskars stått,
och i ropande sorg mina drömmar svalla
kring ett stålsvalt underbart fjärran minne
som böljar i guld och blått.

Men kring österreflarna bränningen står
och frestar med hvita tänder,
och som stormklockor doft i mitt öra slår
förbannelsens sång ifrån ensamma år
då vi längtat med knutna händer;
och från kalla minnen mitt hjärta irrar
mot det starka och varma som lifvet bär,
och hårdare pressar jag seglet och stirrar
mållöst ut öfver svarta vatten
som klaga kring nakna skär.

Det är sekler som dåna i vårvintersnö
och släkters öden som vandra —
hvad mer om vi drunkna i storm och sjö,
hvad mer om utan den lycka vi dö
som vi fordrat mera än andra;
dock hellre än pressa lystna sinnen
i sorgernas kväfvande armar fast,
vi se dem en vårdag med drömmar och minnen
fladdra som glimmande ungdomssegels
trasor kring vant och mast.

GRYNING.

Sång öfver vidder där solen står
flödande rik utaf värme och vår
som en gyllene morgonsagas;
sången, vår gamla från lidandets år,
öfver rymder där lifvet dagas!

Som vingskjutna fåglar på öde hed
våra drömmar sjönko till marken ned
i frostiga höstar som voro;
det var sorgernas rasslande jägarled
som i tramp genom årena foro.

Det var år då vi drucko ur lidelsens skål,
när själarnas blanka, skrapade svål
brann röd bak gnistrande miner,
och vi sorglösa, unga i glädjens bål
slogo först våra ädlaste viner.

Det var år då vid pendlars ensamma gång
vi sutto bleka och rörde med tång
i lifvets bränder, de sista,
och vaggade takten till ödenas sång
om människohjärtan som brista.

Men som haf som tungt i dyningar går
bak molnenas fladdrande svarta snår
ser en stormsol flamma omsider,
kommo styrkans kalla och trotsiga år
och ljusa och ensamma tider.

Vi hälsa den lycka som kom till sist
till hjärtan som faror likt segel rist
och som njutit och lidit sig hårda,
vår lycka, vår frihet som allt har mist
och har intet att värna och vårda.

Öfver vattnena brusar som fordom vår sång,
den är entonig, öde som vindarnas gång
som hafvens, som blodens vi äga,
vår tomma och blåsiga ungdoms sång,
som icke har mycket att säga.

Och mållöst och slappt och dödt som talg
i sälta och gröna kristalliska svalg
likt kalla maneter vi skölja,
och drifvas i gnistret af sol och emalj
för öden som gunga och bölja.

Men till hårdhetens sköna riken vi flytt
och vår sorg och vårt hat och vår oro vi bytt
mot allt stålkallt och ljust oss vardt gifvet,
tills en gång något varmt och stort och nytt
vi fordra, vi pressa ur lifvet.

Men tomhetens, famlandets dagar gå,
och vi stampa besvikna men le ändå
åt vår fläckade, gyllene sagas,
där i soluppgången vi frysande stå
mot nya drömmar som dagas.

INNEHÅLL.

Öde-år	5
Parforcejakt	9
Ung hälsa	12
Fiskar	15
Kall sol	17
Promenad	19
Afall	22
Vintereld	24
Utan hänsyn	25
Vårbrott	28
Hårdhet	30
Blodvin	33
På gletschern	35
I fjällen	37
På fjärdarna	38
Till sjöss	40
Höst	42
I Paris	44
Wanderjahre	46
Marsskogar	48
Svedjeland	50
Hafvet	51
Ett glas vin i solen!	52
Spegeldrömmar	54
Vårkärlek	56
Aprilseglat	58
Gryning	61

Albert Bonniers förlag.

Unga Skalder:

NILS WOHLIN:

Oro. Dikter. 1 kr.

K. G. OSSIAN-NILSSON:

Hedningar. Dikter. 2: 25.

Örnar. Dikter. 2: 75.

Masker. Dikter. 2:a uppl. 2 kr.

ANDERS ÖSTERLING:

Preludier. Dikter. 2: 75.

SVEN LIDMAN:

Pasiphaë. Dikter. 1: 75.

BO BERGMAN:

Marionetterna. Dikter. 2: 25.

VILHELM EKELUND:

Syner. 2: 25.

Melodier i skymning. Dikter. 2: 25.

Elegier. Nya dikter. 2: 25.

ERIK BROGREN:

En ynglingasaga. Dikter. 2: 75.

Medusa och andra dikter. 2: 75.

MORITZ MARCUS:

Visor. Dikter. 1 krona.

HARALD JACOBSON:

Fallande blad. 1: 75.

EJNAR SMITH:

Hägringar. Dikter. 2 kr.